

Veliký užitek z Kristova ukřižování

Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrna nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. (J 12:20-33)

1. čtení: **Matouš 27:32-56**

Hlavní čtení: **Jan 12:20-33**

ÚVOD: K ČEMU TO BYLO DOBRÉ?

Milí bratři, milé sestry,

proč vlastně Pán Ježíš zemřel na kříži? K čemu to všechno bylo? K čemu to vlastně bylo dobré? Co všechno Kristova smrt na Golgotě umožnila a otevřela? Jaké požehnání se v jeho smrti otevírá a zpřístupňuje? Dnes nás nebude zajímat, co všechno vedlo k tomu, že Pán Ježíš skončil na kříži. Necháme stranou hněv jeho nepřátel, Piláta i římské vojáky, kteří splnili jeho rozkaz. Budeme pít po tom, co dobrého z Ježíšovy smrti na kříži vyplývá. K tomu nás ostatně vede i Pán sám, když říká:

- *Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrna nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.*

Kristova smrt na golgotském kříži tedy přináší *mnohý užitek*. Doslova: *Mnohé ovoce. Mnohé plody*. Když jsem před pár dny zmínil před jednou naší sestrou, že bych na Velký Pátek rád kázal o třech důvodech, proč Kristus zemřel, odpověděla mi: *A to je jich tolik?* Zřejmě ji v tu chvíli napadl jeden. Ten nejčastěji zmiňovaný: Že Pán Ježíš vynesl na kříž všechny naše viny, všechny naše hříchy. Tam to všechno naše zlo zemřelo spolu s ním. Ano, to je svatá pravda! Jedna z nejvzácnějších! Ale o tom Pán Ježíš právě dnes vlastně přímo nemluví. Toto důležité téma je přítomné pouze skrytě, nevysloveně.

I. BŮH OSLAVIL SVÉ JMÉNO

Tak tedy: Jaký užitek plyne z Kristova ukřižování? Za prvé: Bůh Otec v tu chvíli oslavil své jméno. Kristus na kříži – to je okamžik, kdy byl Bůh oslaven. Kdy Otec oslavil sebe sama na svém Synu. Ptáte se, čím? Čím se Bůh v tu chvíli vyvýšil? Tím, že dokončil naši spásu, kterou dávno sliboval. Ukázal se jako pravdivý Bůh. Projevil se jako pravdomluvný Bůh. Vždyť už v přítomnosti neposlušného Adama, který se od něj v Ráji odvrátil, Hospodin slíbil hadovi, tomu svůdci:

- *Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrť hlavu a ty jemu rozdrťíš patu. (Gn 3:15)*

A to se naplnilo ve chvíli, kdy Boží Syn umíral na kříži. V okamžiku jeho smrti. Podle evangelisty Jana Pán Ježíš na kříži zvolal:

- *Dokonáno jest. (J 19:30)*

A měl k tomu dobrý důvod. Kristus zemřel. Hřích světa, který tam vynesl, zemřel také. A hříšníci můžou žít. Konečně!

Bratři a sestry, to z nás lidí se čas od času stávají slibotechny. Například kvůli naší povaze. Víc mluvíme, než je zdrávo. A tak slíbíme to, co nemůžeme splnit. Nebo kvůli naší slabé vůli. Anebo někdy i z objektivních důvodů nesplníme to, co jsme slíbili. Pokaží se nám auto, kterým jsme měli nemocného člověka odvézt do nemocnice. Přijde nečekaná návštěva, a tak nemůžeme s dětmi vyrazit na kolo. Někomu do telefonu jsme slíbili: *Večer se ti určitě ozvu*. A ráno zjistíme, že kvůli paměti – příliš zaměstnané mnoha věcmi-, či kvůli nedostatku času, jsme už danému člověku nezavolali.

Ať tak či onak, Bůh na rozdíl od nás žádná továrna na sliby není. On nemá takovou povahu, že by sliboval něco, co sám není schopen či spíš ochoten dodržet. Navíc: On své sliby naplňuje vždy v pravý čas. Protože jemu všecken čas říká *Pane*. Nikdy to není dřív. Nikdy to není později. Vždy se to stane tehdy, kdy on chce. Ať už si o tom Božím načasování my smrtelníci myslíme cokoli. Bůh je také všemocný. Proto žádá překážka nemůže být tak veliká, aby Hospodina donutila nesplnit to, co předem slíbil. Co Bůh slíbil, to Bůh splnil a splní.

A v neposlední řadě: Bůh je láska! Jeho jméno máme chválit především za to, co přesně slíbil ze své lásky k nám. A co ze své lásky k nám učinil. Že z nás Kristus na kříži sňal všechny naše viny. Že nás zachránil pro věčnost. A to není nic malého. To není nic podružného. To je naprosto klíčové. To je ten největší dar, který jsme od Boha mohli dostat. Jak zpíváme v jedné písni: *On nejvyšší jest dáni, jež Otec můj mi dal, když on se ke mně sklání, tu prchá bol i žal. (EZ 258)*

Bratři a sestry, my často chodíme po cestách života, jako bychom měli zavázané oči. Myslíme si, že ten největší dar od Boha by byl, kdyby nás nebo naše milované Bůh uzdravil ze zákeřné nemoci. Domníváme se, že by nám také mohl přihrát méně náročnou a lépe ohodnocenou práci. Nebo vůbec o trochu víc peněz, abychom nemuseli sledovat pohyb financí na našich účtech s obavami a ve strachu. A když Bůh něco z toho nedá, člověk si ho pak rychle přestává vážit.

Zkusme se na to právě o velikonočních svátcích podívat z jiné strany. Zkusme Bohu poděkovat třeba takto: *Hospodine, ty jsi sice dopustil, že jsem nemocen a nemám velikou naději na brzké uzdravení. Ale až zavřu oči – a je jen otázka času, kdy to bude – až zavřu ty své oči naposledy, uvidím tebe. To je tvůj dar. To je tvůj největší dar. Já budu s tebou. Na věky věků ve tvé láskyplné přítomnosti, kterou jsem zde na zemi užíval jen po troškách.*

Sice jsi mě nevyslyšel, a tak musím dál sedět doma bez práce, nebo chodit vydělávat peníze tam, kde nejsem šťastný. Ale díky Kristu se smím těšit, že mým věčným zaměstnáním bude chválit tvé svaté jméno. Sloužit přímo a jen tobě, což mě bude naprosto naplňovat. Což mě úplně pohltí. Což bude mou největší radostí v království nebeském. Kristus na kříži oslavil nebeského Otce. Otec sám se skrze ukřižovaného Ježíše oslavil. A to tím, že se stalo, co nám hříšným slíbil. A že tím vším je oslaven i Pán Ježíš sám, o tom není pochyb. On sám přece dnes řekl:

- *Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka.*

A proto my mu zpíváme zase v jiné písni: *Kriste, jenž jsi smrt podstoupil, abys z smrti nás vykoupil, to my k tvé cti vyznáváme, z toho ti chválu vzdáváme.* (EZ 312)

II. VLÁDCE TOHOTO SVĚTA BYL PORAŽEN

S tím souvisí další veliké požehnání, které Kristus otevřel na Golgotě. On sám říká:

- *Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven.*

Kristus odsoudil Satana k věčnému trestu. Odzbrojil ho. Spoutal ho. Výrazně omezil jeho moc nad tímto světem. Nezničil ho sice úplně. To plánuje udělat až při svém druhém a slavném příchodu. Až při slavnostním otevření nové země a nového nebe, kam nic zlého nebude mít přístup. Ne, Satan nepřestal existovat. Ale jeho moc je zlomena. To, co se nepodařilo lidem v nejrozvinutějších koutech světa... To, co se nezdaří civilizacím ani ve chvílích jejich největšího rozkvětu... To, čeho lidé nedosáhnou ani celoživotním studiem, ani každodenní meditací, ani odchodem na pustá místa, ani naprostým sebezapřením... To Kristus dokázal ve chvílích své smrti. Porazil d'ábla. O tom mluví celý Nový zákon s velikou chválou. Stačí zůstat jen u spisů apoštola Jana. Ten to zmiňuje v evangeliu, ve svých dopisech i v knize Zjevení.

- *Soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen.* (J 16:11)
- *Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil činy d'áblovy.* (1J 3:8)
- *Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda jeho Mesiáše; neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí.* (Zj 12:10)

Říkáte si možná: *Je to pravda? Opravdu tomu máme věřit, že kníže všech démonů je připraven o svou moc a svou sílu? A co války? Co třeba masakry civilního obyvatelstva na Ukrajině? A pro další příklady nemusíme chodit za hranice naší země. Stačí se podívat kolem sebe, nebo se zahledět přímo do našeho nitra. Lidé jsou hamižní, nenasytní, prahnoucí po krátkodobých zážitcích, které je ve výsledku přijdou hodně draho. Tak snadno u nich zvítězí krátkodobá slast nad láskou k bližním, nad obecným dobrem. I my sami čas od času padáme kvůli různým pokušením. A tím přispíváme k tomu, že tento svět nejede podle jízdního řádu Božího království.*

A přesto věříme, že Satan už je poražen. Že mu zdrcující a rozhodující ránu zasadil právě Kristus na kříži. Bratři a sestry, představte si boxerský zápas. Jeden boxer právě leží na zemi, protože od svého soupeře inkasoval zásah přímo do brady. Knock-out. Zápas je rozhodnutý. On je poražený. A je zlý. Začne zuřit a vyvádět, když mu konečně dojde, co se právě stalo. Musí se zvednout ze země a potupně odejít do kabinek. Po cestě z ringu však ještě něco škaredého křičí na rozhodčího. A odstrčí od sebe dotěrného kameramana, který se sotva udrží na nohou. A na fanoušky, kteří mu výhru nepřáli, hrozí vztyčenou pěstí. To je d'ábel. On prohrál. Je po zápase. Než se však dostane z ringu do šaten, bude se snažit ještě jednoho vystrašit, druhého fyzicky napadnout, třetího hnusně seřvat. Ale míří do šaten. A tam už nikomu neublíží. Odtamtud už nikdy nevyleze ven.

A my tomu nemusíme jen věřit. My to i vidíme. Od Kristova ukřižování a vzkříšení se evangelium šíří po celém světě. Miliony lidí za posledních dva tisíce let vyznaly svůj hřích a ve víře přijaly Ježíše za svého

Pána a Spasitele. Miliony lidí nakonec po všech životních peripetiích došly do Božího království. Přesně tomu už ďábel bránit nemůže, byť by hrozně moc chtěl. Byť se o to také někdy snaží, co mu jen síly stačí. A k tomu připočítejme smíření jednotlivců, smíření mezi celými národy ve jménu Krista. Pomoc těm nejpotřebnějším a nejmenším ve jménu Kristovy lásky. I tímto způsobem je třeba se dívat na svět kolem nás. Kristus v mnoha ohledech změnil náš svět k dobrému.

III. KRISTUS PŘITÁHNE K SOBĚ VŠECHNY SVÉ SLUŽEBNÍKY

A to už jsme nakousli i to třetí veliké dobro, které plyne z Ježíšovy smrti na kříži. Náš Pán dnes říká:

- *A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.*

Možná si říkáte, že tady už Ježíš mluví o svém vzkříšení. Vyvýšení ze země: To musí být Kristovo zmrtnýchvstání, nebo dokonce až jeho slavné vystoupení k Otci. Ale Ježíš myslí na kříž. Na svou smrt na kříži. Vždyť k tomu Jan hned dodává:

- *To řekl, aby naznačil, jakou smrtí má zemřít.*

Navíc: Pán Ježíš užívá stejné slovo, sloveso „vyvýšit“, když na začátku evangelia mluví s Nikodémem. A tam je nad slunce jasné, že mluví o kříži:

- ¹⁴ *Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka,* ¹⁵ *aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.* (J 3:14-15)

Mojžíš kdysi vztyčil bronzového hada, aby díky němu každý uštknutý a umírající Izraelec našel zdraví a život. (Nu 21:9) Hadi je tam na poušti kousali a oni umírali. To byl Boží trest za jejich nevěru a neposlušnost. Ale když se podívali na bronzového hada, poté co byli uštknuti, byli uzdraveni. Totéž se v duchovním smyslu děje s námi. Pro svůj hřích hyneme. Ten dávný Had nás uštknul. Ale kdo se vírou zadívá na ukřižovaného Ježíše, ten se uzdraví a umřít nemusí. Ten bude žít věčně.

A v tom našem dnešním oddílu Kristus říká, že po svém vyvýšení na kříži *přitáhne všechny k sobě*. Kristova smrt na kříži nám otevírá cestu k Otci. Ukřižovaný Kristus je jedinou pravou cestou k Bohu. A zároveň jediným Průvodcem po této cestě. Pro všechny? Úplně pro všechny lidi? Ano, pro všechny. Pro všechny lidi, kteří v něj uvěří a stanou se jeho služebníky.

- *Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.*

Bratři a sestry, byli bychom rádi, kdyby Kristova smrt znamenala spásu pro všechny lidi, kteří se kdy narodili, a kteří se ještě kdy narodí. Ale to zůstává jen zbožným přáním. Zbožným přáním, které se nezakládá na pravdě Písma.

Na druhou stranu: Paradoxně nás to může trochu uklidnit. Vždyť všechno jde podle plánu! Sice ne podle našeho plánu. Ale podle Božího plánu. Otec si k sobě skrze Krista nakonec přitáhne úplně každého, koho chce mít u sebe. A my ho dnes chvalme za to, že smíme ve víře hledět na Kristův kříž. Vždyť z Boží milosti smíme věřit, že už tehdy se i pro nás dokořán rozevřela brána Božího království. Navíc: My jistě nebudeme poslední.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, trpěl a umíral jsi z lásky k nám. Přitáhni si nás k sobě blíže. A přitáhni si k sobě i další, kteří bez tebe jen živoří, jen přežívají. Tobě a jen tobě buď sláva na věky věků. Amen.*